

Rose

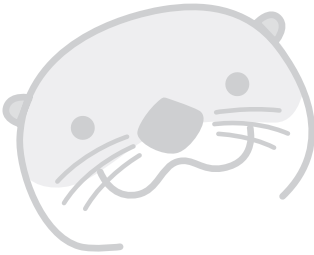
ใครบางคน 某某 เล่ม 1

木苏里 มู่ซูหลี่

เขียน

ตัวละครผู้ถูกแทงที่ท้อง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เมื่อไหร่ที่ฉันสอบได้คะแนนเต็มบ้าง ฉันจะไปโขกหัวให้หลุมศพบรรพบุรุษเลย
นายอ่านแค่วันเดียวก็ได้คะแนนเยอะขนาดนี้แล้ว ถ้าอ่านทั้งอาทิตย์จะขนาดไหน”

— มู่ซูหลี่

คำนำสำนักพิมพ์

อายุสิบหกสิบเจ็ดเป็นช่วงวัยที่เปล่งประกายที่สุด ไม่ว่าเรื่องใดผ่านเข้ามาในชีวิต ล้วนแต่สลักฝังในความคิดความทรงจำ วันหนึ่งเมื่อได้มองย้อนกลับมาก็ชวนให้หวนระลึกถึงรำไป ทั้งเรื่องครอบครัว เรื่องเพื่อน การเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ความรัก

ใครบางคนเป็นผลงานแนวสกุโลฟที่จะทำให้คนอ่านได้กลายเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งของเหล่านักเรียนแห่งโรงเรียนมัธยมสาธิต นำโดย 'เซ็งว่ง' และ 'เจียงเทียน' ความสัมพันธ์ของสองเด็กหนุ่มเริ่มต้นจากการแอบหมั่นไส้ จนเปลี่ยนไปเป็นมิตรภาพอันก่อเกิดจากความเข้าใจ และก็ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่พัฒนากลายเป็นอะไรที่มัน 'มากกว่านั้น'

นวนิยายที่อ่านแล้วก็ดอมยืมตามไม่ได้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกปวดหนึบๆ ข้างในใจ ความรู้สึกเช่นนี้...พร้อมแบ่งปันแก่ผู้อ่านทุกคนแล้วละ

Rose

จากใจผู้แปล

ฤดูร้อน วัยรุ่น ความรัก

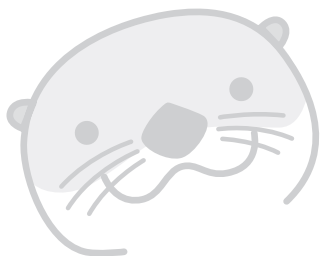
แม้จะไม่มีหลักการอะไรเป็นพิเศษ แต่สามสิ่งนี้ก็มักจะถูกนึกถึงพร้อมกันเสมอในหลายโอกาส ความรักเกิดขึ้นได้กับคนทุกช่วงทุกวัย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าความรักในช่วงวัยรุ่นมักจะตราตรึงประทับใจอยู่เป็นเวลานานแสนนาน เวลาเด็กวัยรุ่นทำอะไร ก็มักจะทำด้วยอารมณ์ชั่ววูบโดยไม่คิดหน้าคิดหลังอยู่เสมอ ถือเป็นช่วงชีวิตหนึ่งที่บ้าบิ่นเลือดร้อน มีพลังชีวิตเต็มเปี่ยมไม่ต่างอะไรไปจากพระอาทิตย์ที่แผดเผาในฤดูร้อนเลยสักนิด และเขาก็คงว่าฤดูร้อนเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การตกหลุมรักมากที่สุดค่ะ

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารัก ในฤดูร้อนนี้ (แม้ว่าประเทศไทยจะร้อนตลอดทั้งปีก็ตาม ฮา) ใครบางคน เล่ม 1 จะพาทุกท่านเดินทางร่วมเติบโตพร้อมค้นหาตัวเองไปพร้อมๆ กับ ‘เซ็งว้ง’ และ ‘เจียงเทียน’ เด็กหนุ่มสองคนที่เรียกว่าเริ่มต้นมาก็เกือบจะ (มีฝ่ายหนึ่งอยาก) หุยมหั้วกันอยู่รอมร่อระหว่างทางแม้ผู้อ่านหลายท่านอาจต้องร่วมประสบกับชีวิต ม.ปลาย เตรียมแอดมิชชันอันยากเข็ญแสนสาหัสไปกับเหล่านักเรียนม.5 ห้อง A แต่รับรองว่านอกจากนี้จะต้องขำคิกและต็มด้าไปกับเรื่องราวของมิตรภาพ ครอบครัว และความรักไปพร้อมกับเด็กหนุ่มทั้งสองแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นด้านอริยาบถ สีน้า ความรู้สึก การกระทำ เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด คุณมู้ชูลีต่างสามารถบรรยายออกมาได้อย่างละเอียดลออและสมจริงจนอดคิดไม่ได้เลยว่า บางทีเซ็งว้งกับเจียงเทียนและเพื่อน ๆ อาจจะกำลังมีชีวิตของตัวเองอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งของโลกนี้ก็ว่าได้ ถ้าพร้อมแล้ว ก็เรียนเชิญนักอ่านทุกท่านไปร่วมเป็นสักขีพยานการเติบโตของเหล่าวัยรุ่นในเรื่องได้เลยค่ะ

สุดท้ายก่อนไป ผู้แปลต้องขอขอบคุณคุณนักเขียนอย่างมู่ซูหลี่
ที่เขียนชีวิตของเซิ่งว่งกับเจียงเทียนให้พวกเราได้อ่านกัน ขอขอบคุณ
สำนักพิมพ์และกองบรรณาธิการที่มอบโอกาสให้ผู้แปลตัวเล็กๆ คนนี้ และ
ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ถือหนังสือเล่มนี้ไว้ในมือนะคะ อี_อี

ตัวละครผู้ถูกแทงที่ห้อง

ทดลองอ่าน

จากใจผู้เขียน

To : ผู้อ่านที่รัก

非常高兴这个关于少年的故事能与泰国的
读者朋友相见。

希望你们都拥有过闪闪发光的年华，也希望
你们能喜欢这个故事。

杨志

ถึง...ผู้อ่านที่รัก

ฉันรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่เรื่องราวเกี่ยวกับช่วงชีวิตวัยรุ่นเรื่องนี้
จะได้พบปะกับเพื่อนนักอ่านชาวไทยทุกคน
หวังว่าทุก ๆ คนจะเคยมีช่วงเวลาชีวิตที่สองประกายโชติช่วง
และหวังว่าทุกคนจะชื่นชอบเรื่องนี้กันนะ

มูซุหลี่

บทที่ 1

“จกจันในฤดูร้อนปีนั้นสงเสียดังบาดหูยิ่งกว่าปีไหน ๆ
และถึงไม้นอกหน้าต่างที่แผ่สาขาอย่างบ้าคลั่งนั้น
ก็บดบังแสงแดดที่เจิดจ้าไม่ได้เลยสักนิด”

ในช่วงพักใหญ่ ที่ชั้นบนสุดของตึกหิมิ่งหลี่ในโรงเรียน
มัธยมสาริตแห่งนี้มักจะมีเสียงดังโหวกเหวกอยู่เสมอ ตัวแทนฝ่ายวิชาการ
ประจำชั้น ม.5 ห้อง A เดินร่ำจากโถงทางเดินเข้าไปยังห้องเรียนแล้วตะโกน
ขึ้นว่า “มีข่าวมาแจ้ง ห้องเราจะมีเด็กใหม่!”

“ชั้นที่น้อยแห่งกรรมวังมาหลอกชาวบ้านชาวช่องอีกแล้ว” มีคนล้อขึ้น
“ชั้นที่น้อยแม่เอ็งสิ ฉันพูดจริงเหอะ”

“ไม่ใช่กลางเทอมหรือปลายเทอมสักหน่อย จะไปมีเด็กใหม่มาได้ไง”
“ย้ายโรงเรียนมาไง”

พอได้ยินเช่นนั้น คนในห้องที่ไม่ได้รับหลักก็มีชีวิตชีวาขึ้นทันที
“ชายหรือหญิง เรื่องจริงดิ”

“เรื่องจริงร้อยล้านเปอร์! ฉันเห็นมาเมื่อกี้ เป็นผู้ชาย ดูขาวสะอาด
สะอ้าน หน้าตาหล่อเลยละ” ตัวแทนฝ่ายวิชาการไคร่ครวญแล้วเสริมขึ้นอีก
“ไม่รู้ว่าเป็นอาจารย์ท่านไหนช่างโหดร้าย ไปเด็ดต้นหญ้าประจำโรงเรียน¹ คนอื่น
เขามาซะได้”

ภายในห้องเรียนเกิดเสียงร้องฮือฮา เด็กสาวหลายคนถือโอกาสซูลมุน

¹ หมายถึง นักเรียนชายหรือนักศึกษาชายหน้าตาดี หากเป็นนักเรียนหญิงหรือนักศึกษาหญิง
จะเรียกว่าดอกไม้อ

แหล่มองไปทางที่นั่งหลังห้อง ตรงนั้นมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังฟุบหลับ อยู่กับโต๊ะ มือข้างหนึ่งกุมไว้ที่หลังศีรษะ เรียวนิ้วโค้งงอ กระดุกตรงข้อมือ นูนชัด

รอบด้านเสียงดังอีกทีก็ เขาเสยผมเล็กน้อยก่อนจะหันหน้าหนี ไปอีกทาง

เหล่าเด็กสาวตึงสายตากลับมาพร้อมกับเสียงที่ลดเบาลงกว่าเมื่อครู “ย้ายมาจากไหนอะ”

ตัวแทนฝ่ายวิชาการบอกชื่อโรงเรียนออกมา

“อะไรนะ แกวนี่มีโรงเรียนนี้ด้วยหรอ”

“ฉันก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่อย่างน้อยก็ต้องเป็นโรงเรียนขึ้นชื่อ ประจำเมืองปะ ไม่งั้นจะย้ายมาห้องเราได้ไง”

“รอแป๊บนั้ เดี่ยวฉันลองเสิร์ช” เด็กหนุ่มที่พูดขึ้นแอบหยิบมือถือ ออกมาจากใต้โต๊ะด้วยท่าที่ลับ ๆ ล่อ ๆ “ไม่มีอาจารย์อยู่แถวนี้ใช่ไหม ผูกดูลาดเลาด้วย”

เขารวนิ้วพิมพ์อย่างรวดเร็ว หลังเสิร์ชเจอก็ตัวแข็งทื่อไป “เชี่ย?”

“เป็นอะไรไป”

เด็กหนุ่มหันหน้าจอบให้ทุกคนดูรอบหนึ่ง คนที่เหลือเองก็นิ่งอึ้งไปด้วยเช่นกัน

ผ่านไปสักพักหนึ่งถึงมีคนตึงสติกลับมาได้ “เขามาจากมณฑลอื่น? เรียนจบ ม.4 แล้วย้ายมาเจียงซูเนี่ยนะ มาสอบแอดมิชชันที่นี่อะนะ สมอง ของสุดหล่อคนนั้นโดนประตุนีบมาหรือไง”

เซ่งว่งที่สมองโดนประตุนีบมากำลังรอจัดการเรื่องต่าง ๆ อยู่ที่ห้องวิชาการ

จักจั่นลากเสียงร้องยาวภายใต้แสงแดดเจิดจ้า เขาผละออกจาก ริมหน้าต่างแล้วยัดหูฟังเข้าหูอีกครั้งถึงได้ยินข้อความเสียงจากผู้เป็นพ่อ อย่างชัดเจน อีกฝ่ายส่งข้อความมารวดเดียวสามข้อความ แต่ละข้อความ ยาวหนึ่งนาทีตามสไตล์เซ่งหมิงหยาง

“ลุงเสียวเงินของลูกเพิ่งโทร.มาบอกป๊าว่าลูกขึ้นตึกไปเองแล้ว ทำไม

ไม่รอขึ้นไปพร้อมลุงเขาล่ะ โรงเรียนใหม่ เพื่อนร่วมชั้นใหม่ มีคนพาขึ้นไป
จะดีกว่า...

“บรรยากาศของโรงเรียนเป็นยังไงบ้าง ต่างจากโรงเรียนก่อนหน้านี้
มากไหม ถึงจะเป็นโรงเรียนดังประจำมณฑลเหมือนกัน แต่ยังไงก็เป็น
คนละมณฑล...

“ลูกเจอเหล่าสวี่หรือยัง...”

แอร์ห้องวิชาการค่อนข้างเก่า ให้ความเย็นได้เพียงบางจุด เหมาะ
กับคนวัยกลางคนค่อนข้างแก่ ยิ่งนั่ง เชิงวังยืนอยู่ตรงกับช่องแอร์
เม็ดเหงื่อตรงส่วนปลายผมถูกเป่าจนเย็น นิ้วมือเขาแตะลงบนหน้าจอ
ฟังแต่ละข้อความแค่พอผ่านๆ แล้วกดข้าม ฟังข้อความหนึ่งก็กลอกตา
รอบหนึ่ง จนกระทั่งถึงข้อความสุดท้ายก็เกิดความงุนงงเล็กน้อย

เขารู้จักลุงเสียเงินแน่นอนอยู่แล้ว อีกฝ่ายเป็นคนขับรถมาส่งเขา
รายงานตัว เขตโรงเรียนห้ามรถเข้า ลานจอดรถก็อยู่ไกลเกินไป เชิงวัง
ไม่อยากแม้แต่จะเปลืองแรงเดินสักก้าว ดังนั้นจึงให้อีกฝ่ายกลับไปก่อน

แล้ว...

“เหล่าสวี่นี่ใครนะ” เชิงวังกดปุ่มส่งข้อความค้างแล้วถาม

“ลูกกดตัดข้อความพออีกแล้วสินะ” เชิงหมิงหยางตอบกลับทันควัน
เชิงวังกระพือคอเสื้อเรียกลมให้ตัวเอง ก่อนจะทำเป็นว่าสัญญาณเน็ต
หลุดไปแล้ว

เชิงหมิงหยางโทรกลับมาในทันที น้ำเสียงระอาใจอย่างยิ่ง “เหล่าสวี่
เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครอง ตัวไม่ค่อยสูงเท่าไร หน้าตาพอใช้ได้ ดูเข้มงวด
หน่อย ตามหลักแล้วเขาน่าจะเป็นคนมารับลูก ได้เจอไหม”

เชิงวังลองนึกย้อนตามที่พ่ออธิบาย “ไม่มั้ง อาจารย์ที่รับผมขึ้นตึก
ค่อนข้างเป็นกันเองนะ ยืนอยู่ตลอดเวลา แค่หน้าตาเหมือนลิงปากกว้าง
พอลแฟรงค์ไปหน่อย”

ถามยังเตี้ยอีก มองผ่านๆ น่าจะสูงประมาณไหล่เชิงวัง เวลาพูด
ยังต้องเงยหน้าคุยกับเขา พออีกฝ่ายมาส่งเชิงวังถึงที่นั้นก็กลับลงไปชั้นล่าง
บอกว่าจะไปหยิบหนังสือเรียนใหม่มาให้

สัญญาณทางปากเชิงหมิงหยางกระตุกไปที่หนึ่ง “อ้อ ประมาณนั้นแหละ นั่นเขาเอง”

เชิงวัง “...”

เขาคุ่นคิดก่อนกล่าว “ป้า จันทน์ป้าว่าผมนี้หน้าตาพอใช้ได้ด้วยไหม”
เชิงหมิงหยางอยากตีเจ้าเด็กนี้สักที

ในฐานะคนทำธุรกิจ ความสามารถในการใช้คำพูดพลิกแพลงของเขานั้นเรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์ มีแค่ลูกชายนี้แหละที่ตามไม่ทัน

มีเสียงคนดังขึ้นที่นอกประตู เชิงวังชะงักคิดระมอมแวบหนึ่ง “ลิงไม่สิ อาจารย์สวีมาแล้ว ผมวางสายก่อนนะ”

คนเป็นพ่อเอ่ยด้วยความรวดเร็ว “ได้ ทำตัวดี ๆ ละ วันแรกพยายามทำตัวดี ๆ สร้างความประทับใจให้พวกอาจารย์นะ อย่าไปตั้งฉายาให้ซู้ซู้”

“อ้อ” เชิงวังตอบรับเสียงยานาง

“เดี๋ยวตอนค่ำให้เสียเงินไปรับลูก ตอนนั้นป้าก็น่าจะถึงบ้านพอดีไว้จะพาลูกไป...”

ปลายสายชะงักไปชั่วขณะ ก่อนทำเป็นพูดต่อด้วยท่าที่ผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ “ไว้พวกเราไปกินข้าวกับป้าเจียงกัน เรื่องที่ป้าคุยกับลูกคราวก่อนนั้นแหละ ได้ไหม”

เชิงวังเฝ้าปากที่หนึ่ง

ชื่อเต็ม ๆ ของป้าเจียงคือเจียงโอว เธอมีลูกชายหนึ่งคน เขาไม่เคยพบกับเจียงโอวมาก่อน เคยเห็นผ่านรูปแค่สองรอบ แถมยังแค่ดูพอเป็นพิธีอีกต่างหาก

เขาได้ยินชื่อนี้ติดต่อกันมาเกือบปีแล้ว เริ่มจากสองสามเดือนครั้งกลายเป็นได้ยินแทบทุกวันจนเกือบจะชินไปแล้วจริง ๆ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเชิงหมิงหยางเป็นมือโปรด้านการควบคุมจังหวะสถานการณ์ เรียกได้ว่าไรท์ตี แม้เชิงวังอยากจะระเบิดความโมโหสักทีก็ยั้งหาจังหวะแทรกไม่ได้เลย

เดือนก่อนเชิงหมิงหยางบอกว่างานในครึ่งปีหลังของเขาจะยุ่งขึ้นอีกเป็นเท่าตัว อยู่บ้านได้แค่ไม่กี่วัน อีกทั้งยังบอกว่าทางฝั่งเจียงโอวเกิดเหตุสุดวิสัยขึ้น ทำให้ฝ่ายนั้นอยู่บ้านที่เคยอยู่ไม่ได้อีกต่อไป

เพราะฉะนั้นเขาจึงอยากให้เจียงโอวย้ายเข้ามา นอกจากจะช่วยให้
อีกฝ่ายมีที่อยู่แล้ว เจียงโอวยังสามารถช่วยเหลือเชิงวังได้ด้วย

ฟังยังงี้ก็โคตรปลอม ไม่ว่าจะทำความสะอาดหรือทำกับข้าวก็มี
ป้าแม่บ้านคอยทำให้ เหตุสุดวิสัยก็ไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องจริง อาจเป็นแค่
ข้ออ้างเท่านั้น พอเข้ามาอยู่ด้วยกันแล้ว จะมีโอกาสจากไปอีกหรือไม่

ถึงปากจะบอกว่าขอปรึกษาเรื่องนี้ แต่ความจริงยังไม่ทันรอให้เชิงวัง
พยักหน้า ในบ้านก็เริ่มปรากฏข่าวของเครื่องใช้ชิ้นใหม่แล้ว เป็นการเตรียม
ความพร้อมทุกอย่างเพื่อรอการมาถึงของผู้หญิงคนนั้น อ้อ รวมถึงลูกชาย
ของเธอด้วย

เมื่อคำวันนี้ไม่ว่าจะกินข้าวด้วยกันหรือไม่ สุดท้ายผลลัพธ์ก็มีแค่
แบบเดียวอยู่ดี

เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากทางฝั่งเชิงวังสักที เชิงหมิงหยางที่อยู่
ปลายสายจึงเรียกเขาอีกครั้ง

พอดีกับที่อาจารย์สวีซึ่งหน้าเหมือนลิงปากกว้างเดินเข้าประตูมา
เชิงวังชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะตัดสายทิ้ง

อย่างไรเสียก็เป็นนักเรียนใหม่ที่มารายงานตัว หัวหน้าสวีแห่งฝ่าย
ปกครองจึงยังคงทำท่าทางใจดีอย่างที่ควรทำ “โทร.หาที่บ้านหรือ ไม่เป็นไร
ไม่ต้องรีบวางก็ได้ การบอกกล่าวเป็นเรื่องที่ควรทำอยู่แล้ว”

เชิงวังหันมา เพยรอยยิ้มของเด็กวัยรุ่น “ขอบคุณครับอาจารย์
คุยเสร็จพอดีนะคะครับ”

หัวหน้าสวีซึ่งไปทางเชิงวังพร้อมผงกตริชะให้อาจารย์ที่อยู่ด้านหลัง
เขาเคยพูดตั้งแต่อยู่ด้านล่างเมื่อกี้แล้ว แม้นักเรียนที่เพิ่งย้ายมาใหม่จะมี
ใบหน้าที่ดูหลอกเด็กสาวทั้งหลายได้ แต่ท่าทางดูเป็นเด็กดี ไม่น่าออก
นอกกลุ่มนอกทาง

“มานั่งนี่สิ” จากนั้นหัวหน้าสวีซึ่งไปทางหนังสือตั้งหนึ่งที่เพิ่งยก
เข้ามา “ตามหลักแล้วนี่เป็นหนังสือที่ใช้เรียนในเทอมนี้ เธอลองเปิดดู
ก่อนได้”

อะไรคือตามหลักแล้ว

เซิ่งว่งไม่อาจเข้าใจความหมายได้ในทันที เขาหยิบหนังสือเคมีเล่มบนสุดมาเปิดดูสองหน้า ยังพอต่อกันติดกับเนื้อหาที่เรียนมาก่อนหน้านี้ได้บ้าง ไม่ค่อยแตกต่างกันมากเท่าไร ตอนเรียนไม่น่ามีปัญหาอะไรนัก

“ฉันอ่านข้อมูลของเธอมาแล้ว เคยย้ายโรงเรียนตั้งหลายที่ใช่ไหม” หัวหน้าสวัสดีขึ้น

เซิ่งว่งพยักหน้า “ครับ เคยย้ายหลายรอบอยู่” หลักๆ แล้วก็ย้ายตามเซิ่งหมิงหยางทั้งนั้น

ชั้นประถมเรียนที่เจียงซู ระหว่าง ม.1 ถึง ม.4 เคยย้ายโรงเรียนสองรอบ คราวนี้เป็นรอบที่สาม ต้องขอบคุณประสบการณ์เหล่านี้ที่ทำให้เขาไม่มีความรู้สึกผูกพันกับที่ไหนทั้งนั้น เพราะไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็อยู่เพียงไม่นาน

“ผลการเรียนฉันก็ดีแล้ว เป็นนักเรียนดีเด่นเลยละ ไม่เคยอยู่ต่ำกว่าสามอันดับแรกของชั้นเรียนเลย พื้นฐานแน่นพอแล้ว แค่อันดับเนื้อหาการสอนของโรงเรียนทั้งสองฝั่งต่างกันเล็กน้อยเท่านั้น” หัวหน้าสวัสดีก็หัวเราะกับนิ้วชี้ห่างกันไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตรพร้อมเอ่ยพลบ “การย้ายโรงเรียนก็ต้องเจอปัญหาพวกนี้บ้าง แค่อัดใจหน่อยก็ตามทันแล้ว ไม่ต้องกังวลนะ”

นักเรียนอย่างเซิ่งว่งที่ทำอะไรก็เป็นที่พอใจตลอดไม่เคยหนีห่างกับเรื่องเรียนมาก่อน เพราะมันคงเป็นไปได้ที่จะกังวล ทว่าเขาจะแสดงท่าทีมั่นใจเกินไปไม่ได้ จำต้องกดหางที่กำลังกระดิกไปมาของตัวเองไว้² “ก่อนมาก็พอเข้าใจเอาไว้บ้างแล้วครับ ผมจะพยายามตามให้ทัน”

หัวหน้าสวัสดีดูใจดียิ่งกว่าเดิม “ตอน ม.4 เคยลองแบ่งสาย³ หรือยัง”

เซิ่งว่งตอบ “ไม่เคยครับ ทางโรงเรียนเคยลองหลักสูตรแบบย้ายห้องเรียนตามวิชา⁴ อยู่เทอมหนึ่งครับ”

² คำเปรียบเปรยในภาษาจีน มักจะกล่าวถึงคนที่หลงระเหิดได้ใจว่าหางกระดิกขึ้นสูงแล้ว

³ โรงเรียนมัธยมปลายที่จีนบางโรงเรียนจะมีการแบ่งสายโดยอิงจากคะแนนวิชาทางสายวิทย์-คณิต กับสายศิลป์ แล้วให้นักเรียนลองเรียนดูหนึ่งเทอม จากนั้นค่อยให้นักเรียนตัดสินใจ

⁴ ระบบนี้จะคล้ายคลึงกับระบบในมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนทางฝั่งตะวันตก โดยนักเรียนจะสามารถเลือกเข้าเรียนในรายวิชาที่ตัวเองสนใจได้

“อ้อ” หัวหน้าส่วี่พยักหน้า “อันที่จริงพวกเราก็เรียนกันแบบย้ายห้องเรียนเหมือนกัน แต่ว่าพิเศษกว่าหน่อย”

เด็กหนุ่มฟังแล้วงงงเง็กน้อย “พิเศษ? พิเศษยังงัยครับ”

“ห้อง A ที่เรากำลังจะได้เข้าไปอยู่เป็นห้อง ม.5 ที่เน้นวิชาเคมี กับฟิสิกส์เป็นพิเศษนะ ครึ่งเทอมย้ายที่ มีการสอบใหญ่อย่างสอบกลางภาค กับปลายภาคอยู่ใช่ไหม สามอันดับสุดท้ายของการสอบใหญ่ทุกรอบ จะถูกย้ายไปอยู่ห้อง B ก่อนจะเลือกสามอันดับแรกจากห้อง B เข้ามาแทน เป็นระบบการย้ายห้องเรียนแบบนี้แหละ”

เซ็งวัง “...”

อธิบายง่าย ๆ ก็คือ ที่อื่นย้ายห้องเรียนตามวิชา แต่ของพวกเขาคือวิธีซบไล่ไล่ส่งแทนสินะ

เมื่อหัวหน้าส่วี่ชมชู่เด็กจนพอใจแล้ว ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจจะทำตัวมีเมตตาบ้าง

เขาพาเซ็งวังเดินผ่านสวนดอกไม้ไปทางตึกหิมังหลี่ ขณะเดินผ่านกระดานประกาศเกียรติคุณ เด็กหนุ่มก็อดที่จะเหลียวมองหลายทีไม่ได้ เพราะว่า ‘รูปถ่ายติดบัตร’ สีหน้าไร้อารมณ์บนนั้นให้ความรู้สึกเหมือนป้ายประกาศจับกันไป

เหตุผลด้านความสวยงามของโรงเรียนนี้ช่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูกเอาซะเลย เขาคิดในใจ

ทว่าหัวหน้าส่วี่กลับเขย่งปลายเท้าเล็กน้อย แสดงท่าทีราวกับนกกระจอกสยายปีกอยู่กับที่ เขากล่าวด้วยความภาคภูมิใจไม่น้อย “ถึงจำนวนผู้เข้าแข่งขันระดับชั้น ม.4 จะไม่เยอะนัก แต่พวกเราทำผลงานได้ไม่เลวเลย คนส่วนมากบนกระดานนี้คือเพื่อนร่วมห้องที่เรากำลังจะเจอ ลองทำความรู้จักล่วงหน้าหน่อยก็ได้”

เซ็งวังเป็นพวกจำหน้าคนไม่เก่ง จึงไม่สนใจที่จะทำความรู้จักกับเพื่อนล่วงหน้าเท่าไร เขาจำหน้าคนบนนั้นได้แค่คนเดียว

เหตุผลแรกเลยคือคนคนนี้โผล่มาบ่อยเกินไป แค่คนเดียวก็เกือบทำเอากระดานประกาศเกียรติคุณกลายเป็นเกมจับคู่ เหตุผลต่อมาคือ

เจ้าตัวสกลเจียง ชื่อเต็มๆ คือ ‘เจียงเทียน’

ประเด็นอยู่ที่อย่างหลังนี่เอง

เด็กหนุ่มคิดว่าหากตัวเองเป็นฮ่องเต้ จะต้องเป็นทรราชที่ชอบสั่งประหารเจ็ดชั่วโคตรแน่นอน จะบอกว่าจิตใจคับแคบก็ได้ ช่วงนี้เห็นใครสกลเจียงก็รู้สึกชดชู้ดตาไปหมด

หัวหน้าสวี่ยืนขึ้นชมกระดานนี้เป็นรอบที่ล้าน แต่จู่ๆ ก็ยื่นหน้าชะงักไปทีรูปของเจียงเทียน ก่อนจะใช้มือถูสองที่พร้อมกล่าวยาวเกรียวกราด “ใครบังอาจมาวาดหัวโขนกระดานประกาศเกียรติคุณกันไม่รู้จักกฎระเบียบ!”

เซ่งว่งที่อยู่ด้านข้างส่งเสียงอืออเป็นการเสริม “คนวาดไม่ได้มีแค่คนเดียวด้วยนะครับ”

แม้ช่างภาพของโรงเรียนจะมีสไลด์เป็นเอกลักษณ์ไปหน่อย แต่ก็ยังคงหลงเหลือคุณสมบัติบางอย่างของคนในรูปถ่ายเอาไว้บ้าง หากใช้คำพูดของหัวหน้าสวี่ก็คงบอกว่ามันคือใบหน้าที่หล่อเด็กสาวได้ละมั้ง แต่เซ่งว่งคิดว่าผู้ชายที่ดูเย็นชาสูงส่งแบบนี้มักจะเป็นพวกขี้เก๊ก

เขากาวนาให้วันเวลาหลังจากรันยั้งอยู่ไกลคนคนนี้ได้เท่าไรก็ยังดี ไม่งั้นคงมีสักวันที่ทนไม่ไหวแล้วตีกันเข้า

ปรากฏว่าเพิ่งกาวนาได้ไม่ถึงห้านาที เขาก็ถูกจับให้นั่งข้างๆ ไอ้ขี้เก๊กตัวจริงเสียงจริงเสียแล้ว เหตุผลคือช่วงเริ่มต้นที่จะเรียนให้ทันอาจเหนื่อยหน่อย เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือเมื่อมีข้อสงสัยก็ถามเพื่อนที่นั่งคู่กันยังไม่ละ

หัวหน้าสวี่กล่าว “ลองกวาดตามองทั้งระดับชั้นแล้ว คาดว่าคงไม่มีใครเหมาะจะเป็นเพื่อนร่วมโต๊ะเธอมากไปกว่าเจียงเทียนแล้วละ”

เพ็งกล่าวประโยคข้างต้นจบ สายตาสีลึกลับว่าคูในห้องเรียนก็จ้องมาทางนี้ ทำเอาเขาหายใจแทบไม่ออก

เซ่งว่งได้แต่เหลือบมองลิงปากกว้างที่หนึ่ง ก่นด่าในใจว่าแม่งเอ๊ยไปด้วย

บทที่ 2

“อาจารย์คะ มีคนมาเรียกค่ะ” เด็กสาวสักคน
เรียกหัวหน้าส่วพลางชี้ไปที่นอกหน้าต่าง

มือที่กอดอยู่บนไหล่ของเซ็งว่งผลจากไปในที่สุด หัวหน้าส่วผงกศีรษะ
ให้กับคนที่มาหาด้านนอกหน้าต่างพร้อมกล่าว “ประชุมใช่ไหม ไปเดี๋ยวนี้
แหละ”

เขายืดตัวตรงขึ้น ก่อนจะชี้ไปทางหูกฟังที่เซ็งว่งยังไม่ได้เอาออก
“ใช่แล้ว วันนี้เพิ่งมารายงานตัวเลยยกเว้นให้ แต่ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป
อย่าให้ของจำพวกมือถือ หูกฟัง PSP มาไพล่อยู่ในห้องเรียนเชียว ถ้าอาจารย์
จับได้เมื่อไหร่ละก็ เฮ้อ...”

คนพูดสายนิ้วชี้สองที จากนั้นก็ล้วงมือไปทางใต้โต๊ะของเด็กหนุ่ม
ที่นั่งด้านหน้าด้วยความรวดเร็วโดยไม่ให้ตั้งตัว

“เฮีย!” เด็กหนุ่มคนนั้นแดงตัวขึ้นทันที กุมกระเป๋านักเรียนเอาไว้
อย่างว่องไว ราวกับกลัวไปจับโดนประตูรีชาร์จไฟ

“คิดว่ากุมไว้แล้วจะมีประโยชน์เธอ ครั้งที่สองแล้วนะเกาเหียนหยาง”
หัวหน้าส่วยกมือขึ้นสูง พร้อมกับโบกมือถือที่เพิ่งยึดได้สดๆ ร้อนๆ จากนั้น
ก็กล่าวกับเซ็งว่ง “เห็นหรือยัง นี่เป็นตัวอย่างแย่ๆ ตัวแทนฝ่ายวินัย
อยู่ไหน”

เด็กสาวที่นั่งแถวแรกชะโงกศีรษะออกมา “คะ”

“เล่นมือถือ หักจิตพิสัย 3 คะแนน พุดคำหยาบ หักอีก 1 คะแนน”

“คะ”

หัวหน้าสวี่ทำความดีความชอบครั้งใหญ่เสร็จก็จากไปพร้อมกับของรางวัลอย่างพึงพอใจ

เซิ่งว่งได้เห็นการจับกุม ณ สถานที่เกิดเหตุในระยะประชิด สีหน้าของเขาจึงมีนัยไปชั่วขณะ เด็กหนุ่มที่ชื่อเกาเทียนหยางคนนั้นจ้องเขาด้วยสายตาแค้นนิดๆ หลายวินาทีผ่านไปเซิ่งว่งถึงตั้งสติได้และเอาหูฟังออกอย่างเงียบเชียบ เขายัดใส่กระเป๋านักเรียนไปพร้อมกับมือถือ เป็นการป้องกันไม่ให้ตำรวจเอาใจฉกฉวย

แต่เกาเทียนหยางก็ยังคงจ้องเขาอยู่อย่างนั้น

เด็กหนุ่มครุ่นคิดไปมาก่อนจะพลบเป็นมารยาท “ทำใจเถอะนะ”

“เวร” เกาเทียนหยางนิ่งไม่อยู่ เขาหลบหน้าอย่างไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้พร้อมกล่าว “ก็โอเค ไม่ใช่ครั้งแรก ยังไงก็มาตรวจมือถือเป็นระยะอยู่แล้ว ใครในที่นี้ไม่เคยโดนบ้างเล่า”

“อ้อ” เซิ่งว่งพยักหน้า ก่อนถามอย่างไม่เข้าใจ “งั้นนายจ้องฉันทำไมอะ”

เกาเทียนหยาง “ก็แค่อยากรู้ล่ะ”

เซิ่งว่ง “...?”

“ก่อนนายเข้าห้องมา พวกเรากำลังคุยกันอยู่เลย ฉันเพิ่งค้นไปตู้¹หาโรงเรียนเดิมของนายไปเอง อายุยังน้อย ทำไมต้องคิดสั้นย้ายมาเจียงซูตอนม.5 ด้วย”

คนฟังหัวเราะเสียงดังก่อนตอบ “ไปถามป้าฉันน่ะ”

เกาเทียนหยางหลบหัวสกินเฮดของตัวเอง นึกอยากถามอีกสองสามคำ น่าเสียดายที่อดดังขึ้นเสียก่อน เพื่อนร่วมห้องที่กระจัดกระจายจับกลุ่มพูดคุยกันต่างกลับมานั่งหลังตรงอยู่ที่เก้าอี้ หลายคนทั้งปีระหว่างช่วงพักใหญ่ก็พากันทยอยผงกหัวขึ้นพร้อมบิดขี้เกียจยืดแขนยืดคอ จากนั้น

¹โปรแกรมค้นหาในจีนที่ใช้แทนกุเกิล

ก็หยิบชิตปึกหนึ่งออกมาจากใต้โต๊ะ

เมื่อทุกคนกลับที่นั่งของตัวเอง เลิกกระจุกตัวรวมกันแล้ว ความรู้สึกแปลกแยกของเซ็งวังกี้เด่นชัดยิ่งขึ้น...เพราะว่าคนทั้งหมดในห้องต่างนั่ง - แยก - ใต้โต๊ะ

มีแค่โต๊ะเขาที่ถูกดันไปชิดกับโต๊ะอีกตัวซึ่งเจ้าของโต๊ะกำลังหลับเป็นตาย

แม่งเอ๊ย...

เซ็งวังกี้หยิบหนังสือเรียนออกมา กระเป๋านักเรียนในมือจะวางก็ไม่ได้ ไม่วางก็ไม่ได้ ขณะกำลังกระอักกระอ่วน เขาก็ได้แต่หันไปจ้องเจียงเทียน

ดูท่าเพื่อนร่วมโต๊ะจอมซี้เก็กคนนี้จะไปทำงานเป็นโจรโหดมั้ง ถึงไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงออกแซนที่ใช้รองนอนบดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง เห็นแค่เส้นกรามของเจ้าตัวผ่านทางง่ามนิ้วเท่านั้น เลื้อยติดคอลมสืขาวเผยเค้าโครงแผ่นหลังโค้งงอที่กำลังขยับตามจังหวะการหายใจอันแผ่วเบา

นี่คือจะหลบย่นเล็กเรียนเลยเธอ เซ็งวังกี้คิดในใจ

จู่ๆ เกาเทียนหยางที่นั่งด้านหน้าก็หันขวับมาเหมือนนิกอะไรขึ้นได้ ยื่นมือมาสะกิดเจียงเทียนอย่างรวดเร็วพร้อมกล่าวเสียงเบา “ตื่นได้แล้ว พี่เทียน ถึงคาบทบทวนบทเรียน² แล้ว”

อีกฝ่ายชี้ไปทางเจียงเทียนพร้อมอธิบายให้เซ็งวังกี้ฟัง “เมื่อกี้เขาสั่งให้ฉันปลุกเขาตอนถึงเวลาเรียนนะ ไม่งั้นคงได้หลับข้ามคาบ”

เซ็งวังกี้เลิกคิ้วขึ้น รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย เขานึกว่าเพื่อนร่วมโต๊ะคนนี้จะป่วนเขาแต่กลับทั้งวันทั้งคืนแต่สอบได้คะแนนเต็มทุกวิชาซะอีก

เกาเทียนหยางปลุกด้วยการเรียกไปสองที ในที่สุดเจียงเทียนก็ตื่น

เจ้าตัวส่งเสียง “อืม” ต่ำๆ เป็นการตอบรับ มือที่วางไว้บนท้ายทอยขยุ้มเข้าหากันเล็กน้อย เรือนผมสั้นสีดำลอดออกมาจากง่ามนิ้ว นิ้วโป้ง

² โรงเรียนมัธยมสาธิตในประเทศจีนจะมีคาบวิชาทบทวนบทเรียน ซึ่งเป็นคาบที่ปล่อยให้ นักเรียนอ่านหนังสือเอง โดยจะมีอาจารย์เดินตรวจตราตามทางเดิน และมีการรบกวนนักเรียนคอยเป็นหูเป็นตาให้อาจารย์

กตกลงบนข้อนิ้วชี้ หลังเสียง ‘กิ๊ก’ ดังขึ้น เจ้าตัวถึงเงยหน้า พอยืดตัวนั่งหลังตรงแล้วเขาก็ยกมือขึ้นลูบหน้าไปมาอีกที

มองแค่นี้ก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนตื่นยากแค่ไหน

“พระเจ้า เมื่อคืนนายไปทำอะไรมาถึงเป็นงี้เนี่ย” เกาเทียนหยางอดถามไม่ได้

“เรื่องไร้สาระนิดหน่อย” เห็นได้ชัดว่าเจียงเทียนไม่อยากรบุดึงเท่าไร นอกจากการร่ายความง่วงงุนบนใบหน้า ที่เหลือก็มีแต่ความหงุดหงิด เขาหยิบน้ำชาวดหนึ่งออกมาจากใต้โต๊ะ ใส่น้ำเย็นที่เกาะอยู่บนขวดกระจายตัวออกมาตามง่ามนิ้ว เขาเปิดฝาจิบอีกหนึ่ง ในที่สุดทางตาก็เหลือบเห็นเชิงวัง

อีกฝ่ายหันมาพร้อมคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน อาจเป็นเพราะเมื่อคืนดื่มน้ำเย็นไปมั้ง น้ำเสียงที่เปล่งจากลำคอถึงเย็นเยียบขนาดนี้ “นายเป็นใครมานั่งนี้ทำไม”

ฟังคำพูดเฮงชวณี่ลี

แรกเริ่มเชิงวังก็นึกพาลอยากประหารเจ็ดชั่วโคตรสกุลเจียงอยู่แล้ว พอได้ยินน้ำเสียงแบบนี้ก็ยังไม่ปลื้มเข้าไปใหญ่ นิสัยคุณชายน้อยของเขาเดือดปุด เด็กหนุ่มพยักหน้าไปทางหนังสือเรียนบนโต๊ะ “ฉันย้ายมาใหม่ นั่งตรงนี้นี่แหละ จะทำไม”

บางทีการเถียงกันระหว่างคนหล่อกงจะน่าสนใจไม่เบา เพื่อนด้านหน้าหลายโต๊ะจึงทยอยหันมามอง

เกาเทียนหยางที่เห็นท่าไม่ดีพุ่งมากอบกู่สถานการณ์เป็นคนแรก “ไม่ๆ เมื่อคืนนายีบเอาแรงอยู่เลยไม่รู้ อาจารย์เป็นคนสั่งให้เขานั่งนี้”

“อาจารย์คนไหน” เจียงเทียนถาม

“จะมีใครอีก ปากกว้างไง” เกาเทียนหยางตอบ “เขาชอบจัดที่นั่งให้มั่วๆ อยู่ตลอดไม่ใช่หรือไง คราวก่อนพูดผิดหูไปแค่ประโยคเดียว ก็ย้ายโต๊ะฉันไปตรงหน้าห้องแล้ว วันต่อมายังลืมแล้วมีหน้ามาถามฉันว่าห้องเรียนมีที่เยอะแยะไม่นั่ง มานั่งหน้าขนาดนี้เบียดอาจารย์ทำไม ฉันไปทำเวรทำกรรมอะไรมากันนะ ถึงได้เป็นหมาหัวเน่าแบบนี้”

เชิงวังที่กำลังส่งสีหน้าไม่รับแขกประชันกับเจียงเทียนอยู่ พอได้ยินประโยคดังกล่าวก็หันไปจ้องเกาเทียนหยางแทน บนใบหน้าเผยคำต่ำเป็นแถว : ทำไมนายไม่พูดตอนลิงปากกว้างอยู่เมื่อกี้เล่า

ด้านข้างพลันมีเสียงลาก ‘ครืด’ ดังขึ้น เด็กหนุ่มได้ยินจึงหันไปมอง เขาเห็นเจียงเทียนลุกขึ้นลากเก้าอี้กับโต๊ะของตัวเองไปด้านหลัง

“ทำไรอะ” เกาเทียนหยางถามด้วยความงุนงง

“ย้ายที่” เจียงเทียนพยักพยิดไปทางเชิงวังโดยไม่แม้แต่จะมองเจ้าตัว “เขาเตี้ยกว่า นั่งนี่ไปเหอะ ฉันจะไปนั่งด้านหลัง”

“ใครเตี้ย”

เจียงเทียนนั่งลงตรงตำแหน่งใหม่ เขาหยิบชิตปักกามาจากใต้โต๊ะ ขึ้นมาวาง ก่อนเอนหลังพิงพนักพร้อมซ้อนตาขึ้นมองไปทางเชิงวัง “หรือนายสูงกว่าฉันล่ะ”

“...”

มาถึงตอนนี้ เชิงวังคงไม่สามารถเรียกความประทับใจให้เกิดกับคนคนนี้ได้อีกต่อไป

เขาลุกขึ้นขยับโต๊ะเดี่ยวของตนไปด้านซ้ายให้ตรงกับแถว จากนั้นก็ยัดกระเป๋าลงใต้โต๊ะ เพิ่งนั่งลงไม่ทันไร เกาเทียนหยางก็ใช้ปลายปากกาเคาะลงบนโต๊ะเขาพร้อมกับหันมาเอ่ยเสียงเบา “นี่ เพื่อนยาก”

“หือ?” เวลาคุณชายน้อยเชิงไม่สบอารมณ์จะเจาะจงแค่กับเป้าหมาย ไม่มีนิสัยพาลคนอื่นไปทั่ว

เกาเทียนหยางใช้มือป้องปากบอกเขาเสียงเบา “นายอย่าเก็บเอาไปใส่ใจเลย ปกติเขาไม่เป็นแบบนี้หรอกนะ สองวันนี้คงไปเจอเรื่องอะไรเข้าละมั้ง ดูอารมณ์ไม่ดีเท่าไร”

เชิงวังร้อง “อ้อ” ตามมารยาททีหนึ่ง ทว่าสิ่งที่คิดในใจกลับเป็น : แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ

เทียบกับตัวช่วยรูปปั้นน้ำแข็งด้านหลังนั้นแล้ว เขาอยากใส่ใจเพื่อนคนอื่นในห้องมากกว่า

เพราะเมื่อมองไปแล้ว ทั้งห้องเรียนมีเขาคนเดียวที่วางหนังสือเรียน

ไวบน์โตะ คนอื่นมีแต่ซีตกองเป็นตั่งๆ แถมออกดั่งมาครึ่งค่อนวันแล้ว
ยังไม่เห็นมีอาจารย์คนไหนเดินเข้ามาเลยสักคน

โรงเรียนนี้มันบ้าอะไรเนี่ย

เขากวาดตามองรอบหนึ่ง ยังไม่ทันเอ่ยสิ่งที่สงสัยออกมา
เกาเทียนหยางผู้เอาใจใส่ก็ปริปากขึ้นก่อน “วันนี้วันเสาร์ แถมยังเป็น
ช่วงเรียนชดเชย มีคาบทบทวนตลอดทั้งวัน นาย...ไม่ได้พกโจทย์มาทำ
เหรอ”

เซิ่งว่งเอ่ยเตือนความจำอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงไม่ดีนัก “ฉันเพิ่งมาวันนี้”

“อ้อ งั้นนายจะใช้อะไรทบทวนอะ” เกาเทียนหยางจิ้มหนังสือเรียน
ใหม่เอี่ยมพลางถาม “หนังสือเรียนเหรอ”

“ทบทวน?” เซิ่งว่งย้าอีกรอบ “นายบอกว่าทบทวน?”

“ใช่สิ”

จู่ๆ เซิ่งว่งก็เกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีนัก เขาถามเสียงแห้ง “ทำไม
ต้องทบทวนด้วย”

เกาเทียนหยางตอบ “เพราะว่าพรุ่งนี้สอบไง”

เซิ่งว่ง “???”

“พรุ่งนี้ทำไมนะ”

“สอบ”

เซิ่งว่งมองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่อ่านได้ว่า : นายกำลังละเมอเพื่อพัก
อะไร

“สอบอะไร เนื้อหาม.4?”

“นั่นเป็นเนื้อหาของฟิสิกส์ก่อน ตอนนี้จะมาสอบเนื้อหา
ม.4 อะไรอีก” เกาเทียนหยางชี้ไปทางหนังสือเรียนที่เซิ่งว่งเพิ่งรับมาวันนี้
แล้วกล่าว “สอบอันนี้”

เซิ่งว่ง “...”

ไไหนพูดอีกรอบซิ

บางทีทำทางนี้ค้างของเขาคงดูน่ารักไปหน่อย เกาเทียนหยางถึงกับ
พุดตัวหัวเราะกับโตะ

เด็กหนุ่มชี้ไปทางหนังสือเรียน เอ่ยด้วยเสียงนิ่งเรียบไร้คลื่น
“อาจารย์สืบบอกฉันว่าเป็นหนังสือใหม่เล่มนี้”

“ตามหลักแล้วก็ใช่” เกาเถียนหยางตอบ “แต่พวกเราเรียนเนื้อหา
จบหมดแล้วนี่นา วันนีวันที่ 8 สิงหาคม พวกเราปิดซัมเมอร์ไปตอน
10 กรกฎาคม ปิดแค่สิบวันก็มาเรียนแล้ว เพิ่งเรียนจบทั้งหมดไปเมื่อสองวัน
ก่อนเอง”

“วิชาไหน”

“พวกคณิต ฟิสิกส์ เคมี เรียนจบหมดแล้วละ ส่วนเนื้อหาภาษาจีน
ช้ากว่าหน่อย เนื้อหาภาษาอังกฤษก็ไม่อิงตามหนังสือเรียน”

เซ่งว่งรู้สึกหายใจไม่ออก “ก็คือพຽ່ນนี้ฉันต้องสอบเนื้อหาหัวข้อวิชา
ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนอะนะ”

“ใช่”

“ฉันขอลาได้ไหม”

“น่าจะไม่ได้” เกาเถียนหยางพูดด้วยท่าทีเหมือนคนที่ผ่านร้อน
ผ่านหนาวมาเยอะ “เพื่อนเอ๋ย ยังต้องแบกรับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวง
ไปอีกนาน พยายามต่อไปนะ รอเรียนจบค่อยหาคนมาอัดสัปดาห์กว้าง
ให้น่วมแล้วกัน”

เรื่องนี้ชวนช็อกมากเกินไป สภาพจิตใจของนักเรียนอย่างเซ่งว่งจึงอยู่ใน
สภาวะสับสนมึนงงตลอดทั้งวัน เรียกสั้นๆ ว่าโคตรเมา

ตอนลุงคนขับรถเสียวเงินโทร.มาหาฉัน เขาถึงตั้งสติได้ว่าคาบ
ทบทวนจบลงแล้ว คนในห้องเดินกันวุ่นวายไปหมด เกาเถียนหยาง
ไม่ลืมบอกลาเขาก่อนจากไป ส่วนคนน่ารังเกียจด้านหลังก็หายไปไม่เหลือ
แม้แต่เงา

ระหว่างทางเขาได้รับสายจากผู้เป็นพ่ออย่างเซ่งหมิงหยาง ปากก็ยัง
เป็นป้าอยู่วันยังค่ำ ฟังแค่เสียง“อิม”ที่เดียวก็รับรู้ถึงความผิดปกติแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น เจอเรื่องอะไรเข้าไหนเธอ” เซ่งหมิงหยางถาม

เซ่งว่งเอนพิงศีรษะกับกระจกรถ เขานั่งเลื่อยอยู่บนเบาะหลัง

ด้วยท่าทางเกียจคร้านตอบกลับด้วยน้ำเสียงเฉยชา “มีคำขอหนึ่งอยาก
รบกวนให้พี่ช่วยทำให้หน่อย”

“ว่า?”

“ผมอยากลาออก”

“...”

เซ็งหมิงหยางชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาอย่าง
ช่วยไม่ได้ “โธ นี่ยังใช้ลูกชายป้าหรือเปล่าเนี่ย”

เซ็งหวังมีนิสัยมั่นใจในตัวเองมาตั้งแต่เด็ก มีแค่ตอนดื่อกับบองแวง
เท่านั้นจึงจะเอ่ยคำว่า ‘ทำไม่ได้’ ออกจากปาก พอโตขึ้นก็ไม่ได้ยินคำนี้อีก
เมื่ออยู่ๆ ได้ยินแบบนี้เข้าก็ชวนให้เซ็งหมิงหยางทวนนึกถึงอดีตเล็กน้อย
น้ำเสียงก็พลอยอ่อนโยนขึ้นตาม “ไหนลองบอกป้ามาซิ เจอเรื่องกระทบ
จิตใจอะไรมา”

เด็กหนุ่มร้อง “หิ” ทีหนึ่ง เตรียมจะโพล่งคำก่อนแคะที่อัดอั้นอยู่
เต็มท้องออกมา แต่กลับได้ยินเสียงเลื่อนรางแว่วมาจากฝั่งเซ็งหมิงหยาง
เสียก่อน เป็นเสียงของผู้หญิงพูดเบาๆ เสียงของเซ็งหมิงหยางเองก็พลัน
อื้ออั้น คงเป็นเพราะเอามือปิดส่วนลำโพงและกำลังตอบเธออยู่

เซ็งหวังชะงักไปเล็กน้อย หมดอารมณ์ในทันที

“ไม่มีอะไร บ่นไปงั้นแหละ ผมวางแล้วนะครับ” เขายกมูมปาก
ยามพูด น้ำเสียงที่ออกมาจึงฟังดูจริงจังไม่น้อย

“อ้อ งั้นลูกถึงไหนแล้ว” เซ็งหมิงหยางถาม

คนถูกถามชะงักหันมองออกนอกกระทรถกำลังเคลื่อนผ่านถนน
ชิงหยาง สายตามองเห็นทางแยกต่างๆ พอขับไปอีกนิดก็จะถึงตรอกไปหมา
หน้าตรอกมีรถเข็นขายของกินเล่นจอดอยู่หลายคัน ไม่รู้ว่านี่ของหนึ่งของต้ม
อะไรบ้าง ควนจึงโหยกระจายไปตามแนวกำแพงของตรอก

ในตรอกไปหมามีคฤหาสน์เก่าของครอบครัว เขาอาศัยอยู่ถึงแค่
อายุห้าขวบก็ย้ายออก ก่อนแปดขวบยังเคยแวะเวียนกลับมากับแม่บ้าง
เป็นครั้งคราว ทว่าหลังแปดขวบพอแม่เสียไปก็ไม่เคยได้กลับมาอีกเลย

อันที่จริงแล้วที่นี้เปลี่ยนไปค่อนข้างมาก อีกทั้งความทรงจำในวัยเด็ก

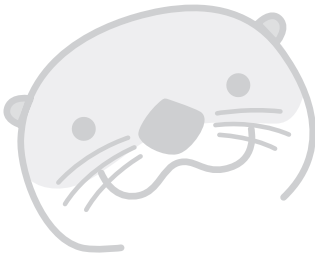
ของเขาเองก็ไม่ได้ชัดเจนมากนัก แต่ยามเห็นควันหุยเหล่านั้แล้วกลับเกิดความรู้สึกคิดถึงขึ้นมา

ตอนที่เลี้ยวเงินขับรถเข้าไปยังลานบ้าน เชิงหมิงหยางก็กำลังยืนรออยู่ตรงนั้นแล้ว

ห้องฟ้าเป็นสีเทาเม็ดครีม บางบ้านเปิดไฟแล้ว เชิงวังกั่มหน้ากั่มตาเดินลงจากรถ ได้ยินผู้เป็นพ่อเรียกชื่อเล่นของเขาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “หนูว์ง นี่ป้าเจียง ส่วนนี้ลูกชายป้าเจียง ชื่อเจียงเทียน โตกว่าลูกนิดหน่อย เรียกพี่ชะลิ”

เจียงไหนดนะ

เชิงวังชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นในทันที

ทดลองอ่าน